

אמנות

חומות של תקווה: Know Hope נכנס לגלריה

Know Hope מרגיש בנוח ליצור ברחוב, גם אם נכפית עליו בשל כך אג'נדה אנטי ממסדית. היום דווקא נפתחת לו תערוכה במקום שמייצג יותר מכל אמנות שבעה - גלריה גורדון

הילה שקולניק-ברנר, עכבר העיר

01 במרץ 2013

מה יש בדמויות הללו, חסרות המין, המגדר והגזע, עם הבעה קבועה וגוף שבור, אשר מדבר לכל כך הרבה אנשים? הדמויות המקווקוות, הנושאות עליהן סמל של לב, אדום או לבן, מלא או ריק, הפכו זה כבר לסימן ההיכר של האמן הידוע בכינוי Know Hope. כינוי שדבק בו, כך הוא אומר, ללא כוונה.

« **דברים שמפרידים** » - **לכל הפרטים** גם השבוע לא נספק לכם סקופ ונספר לכם מה שמו האמיתי, אבל רק נאמר, קצת בגאווה, שהפעם הראשונה שהוא הבין שזה השם שדבק בו היתה כשראה ב"עכבר העיר" כתבה על תערוכה שבה נכתב כי Know Hope משתתף בה, ועם הזמן השם הזה השתלט עליו. "חוסר הרצון לומר את השם האמיתי שלי נובע מהרצון להוציא את עצמי מהמשוואה", הוא אומר, "שהאמנות שלי תעמוד בפני עצמה. עם הזמן העיסוק בשם האמיתי שלי גדל, ממש בלי שהתכוונתי. אני לגמרי מודע לזה שככל שאני מנסה להתרחק מהעיסוק בזה העניין דווקא גדל". אחרי ששמנו את עניין השם מאחורינו, נספר שהפגישה עמו נערכה לרגל תערוכת יחיד גדולה שלו, "בשני חלקים", שתוצג בגלריה גורדון. החלק הראשון, "דברים שמפרידים", יפתח הערב (ה' 28.2), וחלקה השני, "דברים שהושארו מאחור", יפתח בעוד שלושה שבועות. בחלקה הראשון של התערוכה יוצגו עבודות חדשות מהזמן האחרון, של עבודות על נייר, עץ, טקסט ותצלומים, והיא תפרוש את השפה, המילון, המרכיבים והדימויים המוכרים. יחד עם זאת, כל הצבה חדשה

ומיקום חדש מייצרים הקשרים נוספים, חיזוקים ונקודות מבט נוספות, הפעם פוליטיות יותר. חלקה השני של התערוכה קונספטואלי ומזוהך, לא פיגורטיבי, אלא מתמצת ומייצר ארטיקולציה חדשה לרעיונות האמן.

"The Promises, They Hover Like Vultures" (צילומים):

(ברק ברינקר)

המצב הקיומי של היות בין לבין, פיזית ומטאפורית, עומד במרכז התערוכה. מצב קיומי אנושי המתגשם בדמויות כלליות שאפשר להזדהות עמן דווקא בגלל שהן נעדרות פרטים מזהים אלא מציגות קונספט אנושי אוניברסלי. אלו הרעיונות העומדים מאחורי הדימויים שלו: דמויות, ציפורים, דגל, חומה וגדרות.

התערוכה הזאת, למרות שקשה להבחין בכך באופן מיידי, פוליטית הרבה יותר. לאומיות ולאומנות לא ממקום פוליטי ישיר, אלא בחינה שלהן כמנגנון רגשי. הדגל הוא כמובן סימבול דומיננטי, כמו גם גדרות, חומות וכל מה שמייצר גבולות. נקודת המבט של הצופה מאפשרת לו להחליט מאיזה צד של הגדר הוא נמצא. "בעבודות אני מתעסק בכמיהה", אומר Know Hope, "כמיהה אוניברסלית לכל דבר. אנחנו נולדים לתוך מציאות טעונה שמגיעה עם מערכת מוסרית ואג'נדה שמאמצים בצורה שרירותית. נראה לי מוזר שזה קורה, האימוץ השרירותי הזה. בעבודות אני בודק בדיוק את המצבים הללו".

Know Hope אינו בוגר בית ספר לאמנות וחביב המורים, אלא אחד שדיבר לכמעט כל מי שעבר באיזו פינת רחוב וגילה שהדמות השבורה, זו עם הלב החסר, מדברת בדיוק אליו ועליו. נדמה לי כי אחד הדברים המייחדים אותו הוא שהוא לא נכפה על הצופים. הפגישות הראשונות איתו לא היו בגלריה אלא ברחוב, על קירות במרחב הציבורי, שם הוא יצר את אמנותו מתוך מחויבות פנימית. הפוליטיקה של האמנות לא היתה חלק מהמכניזם שהניע את היצירה שלו, ומי שהתאהב בדמויות שלו ברחוב, הלך וחיפש אותן עוד ועוד. ההערכה אליו לא הוכתבה, היא אותנטית. ואני שמחה לציין שההתאהבות שלי בעבודות שלו קרתה מזמן, בשעה שהחניתי את האוטו באחד החניונים בדרום העיר

ועצרתי לרגע, בהשתאות, מול אחת הדמויות הנוגות שדיברה בדיוק אלי.

Know Hope מספר שחשוב לו הדיאלוג הרציף עם הצופים, שיכירו את המילון הצורני, את שפת הקודים שיצר, וירגישו חלק מהסיטואציות שהוא מייצר במרחב הציבורי. "אין נכון או לא נכון", הוא אומר, "לא אכפת לי מה אנשים אחרים עושים. הרבה פעמים אמנות בהקשר האקדמי יוצרת מועדון חברים סגור, שאמנות הופכת בה למשהו של אנשים שעוסקים באמנות. זה מפספס הרבה, לא רק בחשיפה, אלא זה הופך לאמנות סטטית, שהיא לא חלק מחיי היומיום".

ואם מדברים על חלק מחיי היומיום, מתי בפעם האחרונה ציירת

ברחוב? "אתמול בלילה. זה משהו שוטף, בזמן האחרון קצת פחות, כי אני עובד על התערוכה, אבל אני עושה את זה כי זה מסקרן אותי, הגיוני לי לעשות אמנות בחוץ. העיסוק בתכנים בתערוכה דומה, אבל הקונספט שונה מבחינה פילוסופית. יש תפיסות שונות ליצירה בסטודיו ובחוץ. בחוץ העבודות נהיות חלק ממציאות קולקטיבית, דינמית. הסיטואציות מסביב יוצרות אותה גם כן. אני מרגיש בנוח ליצור ברחוב, אם כי זה בא עם אג'נדה שהרבה פעמים נכפית עלי, כמו אנטי ממסדי".

זו פעם ראשונה ש־Know Hope מציג בגלריה מסחרית בארץ, ועוד בגלריה שאולי מייצגת יותר מכל אמנות שבעה כמו גלריה גורדון. בחו"ל הוא מרבה להציג בגלריות, אבל בארץ הציג רק בתערוכות קבוצתיות או בתערוכות עצמאיות.

"חשובות לי מאוד העצמאות והשליטה המוחלטת על העבודות והתערוכה, בגלל זה עד היום הצגתי תערוכות עצמאיות, השליטה שלי היתה מלאה. גם ברחוב אני מרגיש שיש לי שליטה, אם כי שונה. אני בוחר מקום לציור קיר, ומייצר תוכן והקשרים ביחס למה שנמצא ליד, אבל הסביבה משתנה, וכך גם העבודה. כל מפגש יוצר סצנה חדשה. בגלריה גורדון הבינו את זה ונתנו לי הרבה עצמאות". בתערוכה שתפתח הערב, Know Hope מייצר תחביר חדש לדימויים עם

צירופים של דיפטיכים וטריפטיכים, שלכל חלק מהעבודה יש את הכוח לשנות את החלקים האחרים ולהשתנות על פיהם. לעתים אלה פוזיטיב ונגטיב, לעתים סיבה ותוצאה ולעתים פנים שונות לאותו מצב קיומי, שלרוב הוא סוג של תוגה או כמיהה. בתערוכה זו הדימויים מקבלים פנים פוליטיים יותר, אם ישירים ואם של מצבים פוליטיים כמנגנונים רגשיים. כך למשל העבודה "דו קיום", שתי כפות ידיים קשורות בפרקים, פונות כל אחת לכיוון אחר. עבודה אחרת מציגה ציפורים עפות ונכנסות לתוך דימוי של לב פעור. כאשר הן עפות החוצה, הן נושאות על גבן מטענים ומעיניהן זולגות דמעות. הדמויות של Know Hope מצויות במצב סיפי, הן בין לבין. הן באמצע מסע לעבר דבר מה מובטח אך לא קיים, והם נושאות משא, פיזי או מטאפורי - את צלקותיהן, את לבן החסר, נאנקות, מושכות ונמשכות, מרימות, כמעט נכנעות, אך ממשיכות. חומות, גדרות, דגלים, אלו הם המהמורות בדרך, מנגנונים מעכבים, מכניזמים מגדירים, ובתוך כל אלו מצויות הדמויות, המקודדות בתוך העולם הנוֹהֵפִי, שהוא בה בעת מורכב ופשוט. מפריד או נשאר מאחור. של כמיהה אנושית אוניברסלית.

« Know Hope, "דברים שמפרידים". פתיחה: ה', 28.2, 19:30.
עד 18.3; "דברים שהושארו מאחור", ה', 21.3, 19:30. גלריה
גורדון 2, נתן החכם 4, תל אביב. שעות פעילות: ב'-ד' 14:00-11:00, ה' 19:00-11:00, ו' 14:00-10:00, שבת 13:00-10:00 או בתיאום מראש.

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
 © כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

האמן אדם יקותיאל: "אנחנו בתקופה שמחייבת שיתוף"

יקותיאל, שהתפרסם בגרפיטי שעליו חתם כ"Know Hope", חוזר מעבודות סטודיו לחלל הציבורי בשני פרויקטים חינוכיים וחברתיים: ציור על ארגזי אוכל לנזקקים וציור כרזות לטובת מפגיני בלפור. "אף פעם לא הפסקתי ליצור ברחוב, זה חלק מהאג'נדה שלי"

רעות ברנע 02.11.20 07:45

הוא אולי עוד מוכר בעיקר בפסבדונים שלו "Know Hope", אבל אדם יקותיאל כבר שנים אינו אותו אמן שהתפרסם בזכות העבודות שלו ברחוב: הוא מוזמן לתערוכות בכל העולם, מיוצג בגלריה גורדון ומוכר בעשרות אלפי דולרים. אבל עוד מההתחלה, אחד הדגשים בעבודה שלו היה בעיסוק חברתי ונושאים כמו תקווה ועזרה הדדית. זה גם מה שמנחה אותו בשני פרויקטים חברתיים שהוא לוקח בהם חלק כעת: "תרבות של סולידריות" ו"סימנים של תקווה".

את הפרויקט "תרבות של סולידריות" (www.cultureofsolidarity.com) יזמה בת זוגו של יקותיאל, עלמה בק ביחד עם דניאל קנטור בתחילת משבר הקורונה, ובמסגרתו הן מארגנות, יחד עם מאות מתנדבים, סלי מזון לנזקקים: ניצולי שואה, קשישים, אמהות חד-הוריות, פליטים ותשושי נפש. מעבר לארגזי המזון המיזם דואג גם שהמתנדבים יתקשרו לקשישים או בודדים כדי לשאול לשלומם, שלא יחושו לבד. "הכל עובד על עיקרון של עזרה הדדית", מסבירה בק. "אנחנו לא נתמכות על ידי קרנות ולא עמותה, אלא זו ממש יוזמה של אזרחים למען אזרחים. זו קהילה של אנשים (בעיקר נשים) שרוצים לגרום לדברים האלה לקרות". הארגזים מחולקים אחת לשבועיים. עד כה חולקו למעלה מ-30 אלף ארגזים, ועליהם מתנוססים ציוריו של יקותיאל.

צילום: שרון קנטור, United Children of Israel

ממין: כרזות שיצר אדם יקותיאל עבור מפגיני בלפור. משמאל: איורים על ארגזי מזון

ההצטרפות לפרויקט, הוא מספר, היתה טבעית. "כל הדבר הזה התחיל אצלנו בבית. בהתחלה מכרתי כמה עבודות ותרמתי את ההכנסות לפרויקט, אבל שיתוף הפעולה המשמעותי הגיע בדמות הארגזים המצוירים. זו תקופה מאוד סוערת ומציפה, ובעיקר לא מובנת עבור ילדים, שגם ההורים שלהם נמצאים במצוקה כלכלית ומנטלית. תרומה של סלי מזון הרבה פעמים מתקבלת בתחושות קשות של בושה וחוסר אונים ומשפיעה על הדימוי העצמי. והרעיון היה להפוך אותה לחוויה טובה". בק מוסיפה ש"היו לנו מתנדבות שסיפרו שהן קיבלו ארגזי תרומה כאלה כילדות, והן תמיד היו

מתביישות ומתחבאות בחדר והן התרגשו מאוד כשראו את הארגזים המצוירים. זה השלים להן משהו סביב החוויה הזו: בעובדה שהאיורים פונים גם לילדים, והם מתייחסים אליהם ולא רק אל ההורים שלהם; ובכך שסל המזון נהפך ממשהו שהוא סיוע קריטי, חיוני או הישרדותי, להרבה יותר אנושי ומתחשב".

צילום: עמית שעל

אדם יקותיאל

לטובת הארגזים יצר יקותיאל ארבעה דימויים בשחור-לבן, ואלה מודפסים על כל ארגז בתוספת חבילת טושים שאיתם הילדים יכולים לצבוע את הדימוי. "באחד הדימויים נראית, למשל, ציפור שיושבת על ענף ולהקת ציפורים מביאה לה לב, ובבועת הדיבור כתב אחד הילדים 'כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם' או ילד אחר כתב 'אין לי כלום אבל אתן לך את הלב שלי'. רציתי שהדימויים יעבירו את הערכים שמניעים את כל הפרויקט הזה: ערבות הדדית, אמפתיה, נתינה. הייתי צריך ליצור כאלה שהם קצת פחות מלנכוליים ואקזיסטנציאליסטיים מהדימויים הרגילים שלי"

זו דרך לחשוף את היצירה לקהל נוסף.

"כן, זה מתחבר לעבודות הרחוב, שזו היתה אחת המטרות שלהן. באופן כללי זה המשך של ההנגשה של אמנות מבחינתי, לייצר ממנה חוויה במקומות שהם בתוך החיים האמיתיים ולא רק במוזיאונים או בגלריות. זה תמיד היה חלק מהאג'נדה שלי".

דרך נוספת שבה החל להנגיש את האמנות שלו לקהל היא "סימנים של תקווה": סדרה של כרזות שחילק בעצמו חינום וגם מציע להורדה באתר האינטרנט שלו (thisislimbo.com), כדי שאנשים שיוצאים להפגין ישתמשו בהן כשלטים ויהפכו אותם לנרטיב האישי שלהם. "יש לי מחלה אוטו-אימונית, שגם מכניסה אותי לקבוצת סיכון וגם גורמת לכך שאני לא יכול לעמוד או ללכת לאורך זמן. הדבר הזה לא מאפשר לי להיות חלק מהפגנות בלפור, ואלה שנולדו מהן, כמו שהייתי רוצה באופן פיזי. אחרי שיצרתי את הכרזות קיבלתי תרומות מבתי דפוס ואני עובר ומניח חבילות של הכרזות בנקודות בתל אביב וירושלים — ויש תקווה שאם מישהו יגיע לבית קפה לקחת עבודה, הוא גם יתמוך בעסק שבו העבודה מחולקת".

זו בעצם גם חזרה שלך אל הרחוב?

"אף פעם לא באמת הפסקתי ליצור ברחוב. אופן העבודה השתנה. אבל יש משהו בתקופה שגורם לי להבין שהיום העניין של שיתוף מאוד נכון, וזה בא לביטוי בפעולות כמו להפיץ את השלטים או לחלק את הארגזים עם העבודות. הדבר היחיד שנותר לנו לסמוך עליו היום הוא אחד על השני, במיוחד בארץ שאין אמן במי שמנהל את העניינים".

אמנות

אמן הרחוב "Know Hope" מפוגג מעט מהמסתורין סביבו

האמן "Know Hope", שיצירותיו מעטורות קירות רבים ברחבי תל אביב, מגיח אל עולם האמנות הממסדי אך ממשיך להקפיד על עילום שם. לרגל תערוכת היחיד הראשונה שלו בארץ, הוא מסביר מה זה אומר שהלב בורח ממך

לעקוב

אלי ערמון-אזולאי

03 באפריל 2013

לאחר שבע שנים של נוכחות מרשימה ברחובות תל אביב, מרים האמן "Know Hope" תערוכה שאפתנית בת שני חלקים בסניפה הצעיר של גלריה גורדון הוותיקה. המעבר מהמפגש האקראי ברחוב למפגש המכוון והאינטימי בגלריה מאפשר לעמוד מול ההיצע המרשים של עבודותיו ולהבחין בכברת הדרך שעשה מבחינת גיבוש שפתו האמנותית, וברצונו לעסוק בתכנים מקומיים יותר ויותר.

"ההחלטה לעשות תערוכה בת שתי חלקים היתה קונצפטואלית", מסביר האמן בראיון לרגל תערוכת היחיד הראשונה שלו בגלריה בישראל. החלק הראשון של התערוכה נפתח בסוף פברואר ועסק ב"דברים שמפרידים/ דברים שהושארו מאחור", כשם התערוכה. היא כללה עבודות צילום, רישום, קולאז' ורדי מייד שהציגו וריאציות שונות על דימויים, ביניהם דגלים, חומות, גדרות, גבולות והשלכותיהן על סיטואציות אנושיות ומרחביות. על מנת להדגיש את התמה המגולמת בשם הנושא, בחר האמן ליצור מהעבודות תחבירים שונים, דיפטיכים וטריפטיכים.

"Know Hope". מערכת יחסים בין אדם למולדת כמנגנון רגשי צילום: קובי קלמנוביץ

החלק הראשון היה נראטיבי ולינארי למדי, והציע לצופים מסלול שלאורכו יכלו ללכת, אך החלק השני של התערוכה, שנפתח לפני כשבועיים, כולל מיצב אחד מרכזי שכותרתו "The Tangled Hollow" ומספר עבודות קנבס לבנות על הקיר. לכאורה, חלק זה נדמה

כמופשט יותר, אך החוויה הראשונית בחלל מדגישה ומעצימה את העיסוק בטריטוריה, בגבולות ובלאומיות, כשריח אדמה טרייה ובולי עץ מציף את אוויר הגלריה.

המיצב הוא מבצר המורכב מבולי עץ גדומים ומדממים. עליהם בד לבן ועליו מודפסת תבנית של גדר השומרת למעשה על חלקת אדמה חומה, שבתוכה משובצים גזעים נוספים. "Knoe Hope" מודה שזו התערוכה הכי פוליטית שעשה עד כה, הכוללת ביטויים לוקאליים מובהקים ומסמלת תפנית שהחלה להתרחש אצלו בשנתיים האחרונות. "התחלתי קצת יותר להתמקד ברעיונות של לאומיות, לאומנות, אך גם אז לאו דווקא להתייחס בצורה פוליטית ישירה אלא להתמקד במצבים מינוריים שמרכיבים את המצבים היותר מורכבים. כלומר להסתכל על מערכת היחסים בין אדם למולדת או מדינה כעל מנגנון רגשי".

על אף הנוכחות המבנית והארכיטקטונית של אמצעי הפרדה ושליטה, ישנה נוכחות אנושית המזוהה מזה שנים עם עבודותיו ברחוב. הדמות השדופה, הגמלונית ומכמירת הלב, שלבה האדום בורח ממקומו והיא צוברת צלקות שונות מהחיים מופיעה תדיר, לעתים בתוך קבוצה המתמודדת מול אותן סיטואציות. לעתים מפגינות הדמויות מחוות פטריוטיות שבהן הן נקשרות לדגל, ובפעמים אחרות שתי דמויות מנסות להתגבר על ההפרדה שנכפתה עליהן ונלחמות על המפגש זו עם זו. הצלקות על גופן מהוות מטאפורות לזיכרון של פצעים מהעבר, למלחמות, מטענים ועוד.

עבודה של Know hope צילום: Know hope

"Know Hope" בן ה-27 מספר שבמשך שנים התלבט בנושא הפוליטי, ותמיד התקשה להבין היכן הוא עומד מבחינת עמדותיו, וכך גם ביצירה. "הרבה פעמים התרחקתי וניסיתי ליצור דימויים שהם כמה שיותר פשטניים בשביל ליצור נגישות עם הצופה. סיבה אחת היתה שזה נעשה במרחב הציבורי ורציתי ליצור שפה נגישה עם הדימויים והדמויות. רציתי ליצור מערכת ארוכת טווח ואני מרגיש שעבר מספיק זמן ושהצלחתי למסד את השפה הזו, יצרתי לוגיקה מסוימת, הזדהות

עם הלב החסר, החלל הריק, תחושת הכמיהה שעסקתי בה. כעת אני יכול להיכנס לדברים יותר ספציפיים."

דגלים בפח הזבל

הוא נולד עם משפחתו באורנג' קאונטי שבקליפורניה, ועבר עם משפחתו לישראל בגיל עשר, פרט שכנראה חידד אצלו תכונות של מתבונן מהצד ועיצב את גישתו האמביוולנטית כלפי מושגים כלאומיות ומולדת. "אנשים נולדים לתוך מציאות טעונה בהיסטוריה ובאג'נדה פוליטית. הרי את לא בוחרת איפה להיוולד. יש הרבה הרגלים ומערכות מוסריות שאנחנו מאמצים בצורה שרירותית לחלוטין. הרי להיות פטריוט נהפך להיות למשהו ממש טבעי. אני חושב שזה ממש מוזר."

עבודה של Know hope

בתערוכה החדשה חוזר ומופיע דגל לבן, לא כהצהרת כניעה אלא פשוט כדי לא להסגיר לאום ספציפי. הוא החל להשתלב בעבודותיו עם סדרה מיום העצמאות לפני שנתיים בשם "Littered Flag", שבמסגרתה יצר ערימת דגלים לבנים, פיזר אותם בפחי זבל בעיר ועקב עם מצלמת הווידאו שלו אחר תגובותיהם או התעלמותם של העוברים והשבים.

הוא החל לעבוד ברחובות תל אביב בסביבות 2005, ומאז צבר נוכחות מרשימה, עדת תומכים גדולה, ביניהם מעריצים שאספו עם השנים את עבודותיו מהרחוב אל בתיהם. הוא פירסם שני ספרי אמן מרשימים בהוצאת עצמית, ומספר פנזינים. נוסף על התערוכות שזים עם קולגות במבנים נטושים, החל ב-2007 להציג בגלריות ובמוסדות שונים, בעיקר בחו"ל, וזכה להצלחה רבה, שאיפשרה לו להתמקד רק ביצירה, בהרחבת תחומי הפעילות ובהחזקת סטודיו פעיל בדרום העיר שבו הוא עובד מדי יום. בין החללים המרכזיים שבהם הציג ניתן למנות את מוזיאון בת ים, הביאנלה בהרצליה וגלריה קארמיקאל בלוס אנג'לס. בעוד פחות מחצי שנה תיפתח תערוכת יחיד בגלריה של סטיב לאזרידס, שהיה במשך שנים שותפו העסקי של אמן הרחוב המפורסם בעולם – בנקסי.

השם "Know Hope" שמלווה אותו מזה כמה שנים נולד לדבריו מתוך החלטה קונצפטואלית, ולא מתוך הנסיון לייצר סנסציה. "התחלתי ליצור ברחוב עוד לפני שהשתמשתי בצמד המלים הזה, אך בשלב מסוים רציתי שעבודתי תיראה מתוך המשקפיים של 'נו הופ' כקונצפט. להוציא את עצמי מחוץ למשוואה". הראיון עמו מתקיים בסטודיו שלו באזור המוסכים בדרום-מזרח תל אביב, בחלל תעשייתי מרשים בן שני חללים מלאים בכל טוב, בחומרי גלם, עבודות בתהליך, רפרנטים ותצלומים. במהלך הראיון הוא פתוח וכן, משיב על כל שאלה בסבלנות ונדיב בתשובותיו. בשנים האחרונות הוא מסכים להתראיין אך מסרב לומר את שמו האמיתי ומשתדל שלא להיחשף בתצלומים רשמיים ובראיונות מצולמים.

מתוך התערוכה. דגל לבן, אך לא כהצהרת כניעה

עמדתי לגבי ההגדרה כאמן רחוב היא מעורבת, ועל כן שמח על ההזדמנות להציג דווקא בגלריה גורדון הוותיקה. "התחלתי לעבוד ברחוב משום שזה הגיוני, לא כי באתי עם אג'נדה מסוימת. אפילו מהסיבות הכי פשוטות - נגיד, פוסטר שאני מסיים לצייר בסטודיו ויוצא להדביק על קיר ברחוב, הוא מקבל משמעות חדשה כשאני בוחר את המיקום. הוא נהפך למשהו 'סייט ספציפי' שמקיים דיאלוג עם ההקשר החדש, הטקסטורה של הקיר ועוד. זה רובד אחד, רובד נוסף הוא המפגש עם האנשים. כל אחד בא עם המטען שלו - אדם שפיטרו אותו מהעבודה, מישהי שהבינה שהיא מאוהבת ושאר סיטואציות יומיומיות מספקות פריזמה שונה שבה רואים את העבודה".

לדבריו, "יש אג'נדה ומלים שמצמידים בכל מיני הקשרים לאמני רחוב - הקשרים אנטי ממסדיים ומניעים חתרניים. אני לא רואה את עצמי חלק מזה. בגדול אני לא כל כך אוהב אמנות רחוב במובן הצר שלה, אך אני מאמין בה מבחינה רעיונית. מתקיים ברחוב רובד שונה של קהילה. יש מעין רשת בינלאומית בין אמנים שלא מתקיימת כל כך בסצינות אחרות. יש הרבה תקשורת, רישות ופרגון. הדבר המרכזי שמשותף לאמני רחוב והוא יפה בעיני הוא שזוהי קבוצה של אנשים שעוסקת בעשייה עצמאית".

כיום אתה טס ומבלה תקופות ארוכות בחו"ל. כמו כן אתה משתמש בעבודותיך רק בשפה האנגלית. איפה זה מציב אותך? להיכן אתה מרגיש שייך?

"אני לא מרגיש שום שייכות. תל אביב היא ההום בייס שלי. איפה שאני בוחר לחיות. אני לא מרגיש שייך לישראל. אני יותר מרגיש שאני צופה מהצד. גם בהקשר היומיומי של אינטראקציה בין אישית וגם מבחינת תהליכים רחבים יותר שמשתנים עם הזמן. אני חושב שזה אולי קשור לזה שנולדתי וגדלתי תקופה בארצות הברית. כשעברנו לפה רק רציתי לחזור לשם - כל הדברים שהתעניינתי כילד בן 11 היו דברים שלא מצאתי פה: תרבות סקייטבורד, מוסיקת פאנק רוק, דברים שאף ילד בכיתה ד' לא שמע עליהם".

אז מה בתל אביב משאיר אותך?

קודם כל אני מכיר אותה טוב. נוח לי להשאיר את המערכת שלי פה במובן היומיומי - סטודיו, דירה והמקומות שאני יודע איפה אני ממסגר, מזמין חומרים ודברים כאלה. אולי יום אחד אעבור. אך בגדול מה שאני אוהב בתל אביב, מעבר לקלישאות, זה שזו עיר שאנשים משתמשים בה. אם את נוסעת לאל.איי, את לא רואה אנשים ברחובות. פה יש הרבה יותר אינטראקציה ברחוב מאשר בערים אחרות וזה מאפשר ליצירה סוג של אינקובטור, חממה. מאפשר לי לפתח מערכת יחסים עם האנשים. יותר קל להיות חלק מהמרקם העירוני מאשר במקומות אחרים גדולים יותר".

שגרת היום שלו כוללת יום עבודה ארוך בסטודיו, כעשר שעות בכל יום, וכיום בשונה מהעבר הוא אינו מרבה ליצור ברחוב. עם זאת, הוא תמיד מסתובב עם טוש וצבע פנדה בצבעי שחור ולבן. עד לפני כשנתיים, השגרה שלו היתה שונה בהרבה. "בעצם לא היתה שגרה, כל יום הייתי עובד שעות בסטודיו, מייצר מלא דברים ובערך פעמיים בשבוע יוצא לסבבים ברחוב עם עבודות קרטון ומדבקות. הייתי מייצר לעצמי מלא פרויקטים בחוץ. זה הגיע מרצון לייצר נוכחות שעכשיו אני כבר פחות רוצה או צריך. לא חשובה לי הכמות או להיות בתודעה, אני מעדיף שהדברים יקרו בצורה יותר אורגנית".

הדמות זה אני

כאמור, אחד הדימויים שנהפכו לסימן היכר שלו היא אותה דמות, נטולת שם וזהות, שנולדה כיצור גושי נמוך ורחב עם ציפור צמודה מעליו. על הדמות בשחור לבן בולט לבה האדום ומיקומו המשתנה. הלב לטענתו נתפש כמשהו יקר שצריך לשמור עליו, לא רק במובן הרומנטי. עם זאת הוא רואה בלב גם נטל, משקל כבד שאנו סוחבים על גבנו. הלב ייעלם, יילקח, והחללים הריקים שנוצרים מכילים זיכרון, כמיהה למשהו שאינו. "מה שהרבה פעמים נתפש בעיני אנשים כשלילי נדמה לי לפעמים כשחרור מהנטל הזה", הוא אומר.

כמו כן, הוא מסביר, לדמות יש דרגות נסיון שבאו לידי ביטוי במיקום הלב ובצלוקות על גופן. "דמות עם לב במקום היא מחוסרת נסיון חיים, טרם חוותה את אובדן הלב. לעומת זאת דמות עם לב על השרוול נמצאת בדרגת נסיון אחת מעל, היא כנה יותר, פגיעה יותר וחשופה יותר. הדמויות המצולקות מכילות זכרונות מתאונות, דברים שפגעו בהן. אני רואה בצלוקות כמו מפות שבעזרתן ניתן לקרוא את הסיפור, קצת כמו קעקועים", אומר האמן, שעל גופו קעקועים רבים.

הדמות שיצאה מזכירה במידה רבה אותו עצמו, איש שדוף ומאורך שמתהלך לבדו ברחובות הזנוחים של העיר. "בהתחלה הייתי עונה שהיא בכלל לא קשורה אלי. אך לאט לאט התחלתי לשים לב לנקודת המבט ולתובנות של הדמות ואמרתי לעצמי שהלוואי ויכולתי להסתכל בדברים כמו שהדמות יכולה. אז התחלתי להבין שהדמות זו בעצם אני".

אמנות

"גם לאדם שלא מבין בפוליטיקה, יש איזו צלקת"

אדם יקותיאל. אמפתיה לכאב הפיזי של האחר צילום: הדס פרוש

אדם יקותיאל אורז צלקות של זרים לכדי סיפורים על גבולות

לעקוב

אופיר חובב

08 ביוני 2021

אדם יקותיאל, המוכר יותר בתור Know Hope, אוסף צלקות. לפני כשנה פרסם קול קורא וביקש מאנשים שגרים במזרח התיכון לשלוח לו תצלומים של הצלקות שלהם ולספר לו עליהן. "הגיעו אלי כל מיני תמונות, הרבה מהן דומות לגבולות, ואני מתכוון לשרטט מהן מפות חדשות", מספר יקותיאל, שבתוכניתו לארוג את המפות המצולקות לכדי ספר אשר יכלול גם עבודות סטודיו וחומרים ארכיוניים.

צילום: הדס פרוש

צילום: הדס פרוש

כשמדובר בגוף, לדעתו, קל יותר לאנשים להתחבר. "גם לאדם שלא מבין בפוליטיקה, יש איזו צלקת. לרוב היא תתקשר אצלו לתחושה של תבוסה, כאב או השפלה, אבל עבור אדם אחר, היא יכולה גם להוות

נוסטלגיה מתוקה, שהוא מתגאה בה. כך או כך, זה יוצר אמפתיה לכאב הפיזי של האחר. ברגע שיש אמפתיה, בתוך שיח פוליטי, שבדרך כלל גולש למקומות פרקטיים וטכניים — הם הפציצו אותנו כאן, אז אנחנו נחזיר להם שם, כל מיני דיבורים רציונליים כאלה, שמאפילים על ההבנה המוסרית שלנו והופכים אותנו לפרגמטיים בתוך מצב שהוא לא הגיוני — אז מבצבצת אנושיות שיכולה ליצור חוויה אחרת לחלוטין של המציאות".

אדם יקותיאל

יקותיאל, 35, יליד ארצות הברית, לא למד אמנות באופן מקצועי והתמקצע ברחוב, "בית הספר שלו". הוא פועל משנת 2005, הציג בגלריות שונות ברחבי העולם, בהן גלריה גורדון בתל אביב, known gallery בלוס אנג'לס ו-lazarides gallery בלונדון. הגבולות מתקיימים עבורו גם מחוץ למישור הפוליטי, ונוכחים בשאלה שנואה עליו במיוחד — הצגה בגלריות מול עבודה במרחב הציבורי. "עבודה על תערוכה בתוך גלריה היא תהליך שקט וארוך, האינטראקציה עם המבקרים אינטימית, אבל זה גם מקום מנותק, שספק קיים וספק לא. הרחוב, לעומתה, שייך לכולם ומאפשר חווית צריכת אמנות בלתי אמצעית, שמבטלת את הגבולות בין מי שכביכול ראוי לראות את העבודות ובין מי שלא נותן לעצמו מספיק קרדיט כדי להחשיב את עצמו צרכן אמנות".

צילום: הדס פרוש

בכל הנוגע להצגה ומכירה של עבודות במרחב הדיגיטלי בלבד, שיביאו לביטול החציצות המקובלות בין פנים וחוץ, הוא נשמע ספקן. "כשהרשתות החברתיות התחילו להיות משהו, לפני עשור פחות או יותר, חשבתי שזה הולך לשנות את היחס שלנו לגבולות ולמדינות לאום. חשבתי שהם יאבדו מהמשמעות שלהם ויהפכו לא־רלוונטיים, אבל בינתיים נראה שהלאומנות רק עלתה ואנשים עדיין מוכנים לריב על כל העסק הזה".

צילום: הדס פרוש

- מעריב
- <
- תרבות
- <
- קולנוע

תרבות קולנוע

אומנות שמשלבת בין האישי לפוליטי: הסרט על האומן Know hope

האומן אדם יקותיאלי, שמוכר יותר בכינוי Know Hope, מספר לקראת הקרנת הסרט על אודותיו בפסטיבל דוקאביב על הקריירה ועל הביטוי הפוליטי החריף שביצירותיו

תגיות: סינמטק / פסטיבל דוקאביב

Know hope - אדם יקותיאלי (צילום: באדיבות המצולם)

למה לקרוא כשאפשר להאזין? לחצו כאן ...

by **Trinity Audio**

1.0x

"העבודות שלי תמיד היו מוכוונות פוליטית, אבל בעשר השנים האחרונות זה נהיה בצורה יותר ישירה. אין מסר אחד ליצירות שלי, אבל דרכן אני מנסה לעבד את המציאות, להבין מה המקום שלי בתוך מציאות של חברה ומדינה שכובשת עם אחר, וגם להתמקד בסיפורים האנושיים כדי להבין את המציאות הרחבה יותר". כך מציג את יצירתו אומן הרחוב **אדם יקותיאל**, המוכר בשם האומנותי Know Hope, שסרט על אודותיו יוקרן ב**פסטיבל דוקאביב ה-27**. הפסטיבל יתקיים בתאריכים 22 עד 31 במאי בסינמטק תל אביב ובמקומות נוספים בעיר.

יקותיאל, בן 38, מתל אביב, אומר שאת הכרתו כאומן הוא קיבל בהתחלה בזכות יצירות גרפיטי במרחב הציבורי. כיום הוא עוסק בפרויקטים חברתיים וקהילתיים ומציג בתערוכות עבודות במדיומים שונים (מיצב, ציור ועוד). הרעיון לסרט "Know Hope" שביים **עומר שמיר** ושהפיקו **שלומי אלקבץ**, **גלית כחלון** ו**ליבי לנקינסקי**, הגיע, לדברי יקותיאל, מהבמאי.

"עומר עבד אצלי במשך כמה שנים כמנהל סטודיו", הוא מתאר. "הוא מגיע מרקע של צילום, עם תואר שני בקולנוע. כשהוא התחיל לעבוד בסטודיו, ביקשתי ממנו לתעד במקומי את האינטראקציות שלי עם אנשים. ככה, בלי לשים לב, הפכתי מלהיות מאחורי המצלמה, למצולם. כשהוא בא עם הרעיון הזה, לעשות סרט, הסכמתי".

"הייתי בן 14 כשגיליתי בפעם הראשונה את העבודות של Know Hope", מספר שמיר. "הלכתי ברחוב קינג גורג' בתל אביב, וכל הרצפה של הכביש הייתה הרוסה, כאילו התכוונו להחליף את האספלט. ואז פתאום אני קולט איזו דמות מצוירת על חתיכת קרטון. שכאילו צצה מתור ההריסות. כאילו זועקת

לעזרה. לא היה לי מושג מה זה, אבל זה היה חזק ואמיתי. כאילו סצינה קולנועית".

עוד הוא מספר: "זו לא הייתה אומנות כמו שהכרתי אותה במוזיאון. זה היה ברחוב, ואפילו לא על קיר. זה היה ממש שלוב בתוך החיים. רק תקופה ארוכה אחרי זה הבנתי שמדובר באומן שפועל תחת השם Know Hope ונהייתי מעריץ". בהמשך החל שמיר לעבוד כמנהל הסטודיו של יקותיאל, ועשה זאת במשך ארבע שנים כמעט, "שבהן התחלתי לתעד אותו בנסיעות שלנו לתערוכות ולפרויקטים בלונדון, בניו יורק, בצרפת, בגרמניה וכמובן בארץ".

עומר שמיר, במאי הסרט (צילום: פרטי)

למה בחרת לעשות עליו סרט?

"עניין אותי לעשות את הסרט כי האומנות שלו משלבת בין האישי לפוליטי, בין תקווה לייאוש. בעיניי, החיבור בין אומנות לפוליטיקה הוא הדבר הכי הכרחי בתקופה הנוראית שבה אנחנו נמצאים, כאשר [עזתים מורעבים למוות](#) ואין אופק לעתיד של שוויון וצדק".

להוריד מנגנוני הגנה

יקותיאלי נולד בארצות הברית לאם שהגיעה מיפן ולאב ישראלי. בשנת 1995, כשהיה בן 10 כמעט, הגיע עם משפחתו ארצה. "כל החיים ציירתי. גדלתי בבית של אומנות, הייתי במגמת אומנות בתיכון", הוא מספר. "בערך בגיל 17 פתאום הבנתי שאני יכול לקחת כל מיני עבודות שהייתי מצייר, לשים אותן במרחב הציבורי וליצור כך אינטראקציות חדשות ביני ובין המרחב. בהתחלה זה באמת יצר קשר אנושי ביני ובין הסביבה, גם אם באופן אנונימי. זה גם מאוד שינה את איך שאני נע במרחב, איך שאני מרגיש את העיר. הרגשתי שאני חלק מהעיר".

בסרט, המשלב עברית, ערבית ואנגלית, חושף יקותיאלי שהיצירה במרחב הציבורי גם היוותה עבורו סוג של מזור בתקופות לא פשוטות בחייו. "בגיל 17-18 היו תקופות של דיכאון, של בידוד רגשי", הוא מודה. "עצם זה שהייתי לוקח את הדברים שכתבתי וציירתי, ושם אותם במרחב הציבורי, היה בשבילי כמו סוג של גירוש שדים. זה אפשר לי לשחרר דברים, לראות אותם באופן יותר

אובייקטיבי. הייתי לוקח תחושות אישיות, מביע אותן באופן אומנותי ברחוב, ומרגיש שזה גם מאפשר לי לראות את הדברים באיזשהו מרחב שהוא לא בראש שלי. היה בזה משהו מאוד משחרר".

למה בחרת בשם Know Hope?

"זה היה משחק מילים שקשור למצב הרגשי-תודעתי שלי באותה תקופה. יש בזה איזו סימביוזה בין no (לא) ובין know (לדעת), בין ייאוש לתקווה. איזו תחושה שהדברים מהולים זה בזה. גם מאוד עניין אותי איך הצופים יבינו את הטקסט שלי".

כשיקותיאלי החל לפעול במרחב הציבורי, הוא לא שיער שיצליח. "אני לא חושב שהיה רגע כזה, שבו הבנתי שאני מצליח. הדברים קרו באופן מאוד אורגני", הוא מסביר. "כשהתחלתי, לא היו לי שאיפות קרייריסטיות להציג, אלא זה היה משהו שנולד מאיזה דחף. את התערוכות הראשונות עשינו אני וחברים בכל מיני לוקיישנים אלטרנטיביים, נטושים.

המעבר לגלריות קרה בגיל 20-21. באותו זמן היה גל בינלאומי מאוד חזק של אומנות רחוב. עברתי להציג בגלריות יותר מבוססות בעולם האומנות העכשווית. זה לא משהו שציפיתי לו או שאפתי אליו בהכרח, אבל אני רואה את זה כתהליך התפתחות טבעי של אומן לאורך שנים".

שלומי אלקבץ (צילום: דוד עדיקא)

סימן ההיכר של יקותיאל היה דמויות הנשענות על קביים ועטופות בתחבושות. "רציתי ליצור איזו דמות שהיא לא ממש בן אדם, אבל אנושית מספיק כדי ליצור הזדהות אצל הצופים", הוא אומר. "הדמויות אולי לא ריאליסטיות, אבל הן מתארות מצבים אנושיים של פגיעות, שברירות. הדימויים שיצרתי היו סוג של תרגום לסיטואציות שהייתי רואה מסביבי".

"רציתי לתרגם אותן לעולם דימויים שיאפשר לצופים לפתח אמפתיה, חמלה, ראיית האנושיות באחר. המטרה שלי באותן שנים הייתה גם להשתמש בדימויים כאלה כדי להוריד מנגנוני הגנה של הצופים כדי שבהמשך אוכל להתייחס ביצירות לדברים שקשורים במציאות הפוליטית", הוא מתאר.

יקותיאל ביצע את עבודותיו על מצעים שונים, כקירות וכבישים. אחת מסדרות העבודות שלו נקראת Taking Sides. "בבסיסה אני מצייר איזשהו קו על הקרקע וכותב טקסט בשני צידי הקו. הדוגמה הקלאסית היא Our Side/Their Side", הוא מסביר.

"אלה עבודות שמדברות על טריטוריה, על גבולות קיימים וגבולות מדומיינים.

עשיתי עבודה כזו בגרמניה ב-2015, כשגל ענק של פליטים סורים הגיע לאירופה. תמיד כשאני עושה את העבודות האלה, אני מתרחק, עומד בצד עם המצלמה ומתאר את האינטראקציה. ואז באו שני שוטרים וביקשו תעודות זהות משני אנשים שנראו לא גרמנים. ככה נוצרה איזו מטפורה שממחישה את המשמעות של העבודה שלי".

בסרט מוצגת סיטואציה שבה יצירתו של יקותיאלי מסדרה זו, שבה נכתב משני צידי הקו A Tightly Knit Veil/An Unraveling, לא התקבלה בעין יפה בשכונת מאה שערים בירושלים. "היצירה הזו מדברת על גבול פיזי וגם מאוד תודעתי במקום כמו ירושלים", הוא אומר. "שכונת מאה שערים פועלת כמערכת שונה משאר העיר, כישות נפרדת, במובן מסוים, אבל פיזית היא נמצאת ליד מקומות שהמציאות בהם מאוד שונה. הסיטואציה שבה מנסים לגרש אותי הייתה די חריגה. ברוב הפעמים אני מנסה לגשת לעבודות שלי מתוך הבנה וכבוד למרחב ולאנשים שחיים בו".

הייתה גם עבודה בסביבת הכנסת, שבה נכתב Last chance/Last hope. "העבודה הזו נעשתה סביב איזה סבב בחירות", יקותיאלי משחזר. "אז זה התייחס באמת לדחיפות של החלפת הממשלה, מה שהתחזק היום עוד יותר. המצב כל כך החמיר מאז. איבדתי אמון במערכת הפוליטית של המשטר הישראלי".

בין אומנות לאקטיביזם

אף שהחל את דרכו וביסס את מעמדו במרחב הציבורי, הוא כבר אינו מצייר על קירות ברחוב. "אבל גם אם הפרויקטים עכשיו יותר קונספטואליים, עדיין בבסיסם הם מאוד נוגעים בחיים האמיתיים", הוא מבהיר. "עדיין אני עושה עבודות במרחב הציבורי, אבל האופי שלהן השתנה. כיום אני כבר לא מזדהה עם התואר אומן רחוב או אומן גרפיטי. האומנות היא הדרך שלי לעבד את המציאות שאני חווה וגם לתקשר החוצה את הדברים הדחופים. אומנות מאפשרת איזה חיבור לנושאים שלעיתים מרגישים גדולים ומאיימים. זה מאפשר כלי לשיח על הדברים האלה".

בסרט מספר יקותיאלי על מחלה אוטואימונית שפרצה כשהיה בן 23, וגורמת לדלקות כרוניות במפרקים ולכאבים. "זה השפיע עליי באופן דרסטי, כי פיזית לא יכולתי לעמוד על פיגומים, על מנופים, לטפס על סולמות", הוא מספר. "זה הפך את העבודות שלי ליותר אינטימיות. כתוצאה מכך, למשל התחלתי

לעשות פרויקטים של מפגשים אישיים יותר עם אנשים. יש למשל פרויקט שנקרא Body Of Land A שבמסגרתו יצרתי מעין ארכיון של צילומי צלקות".

"פגשתי פלסטינים ויהודים בכל מיני אזורים באדמה הזאת כדי לצלם את הצלקות הפיזיות שלהם, כדי שיספרו על הצלקת, איך היא נוצרה. המפגשים היו מאוד חשובים ומאוד אישיים. הפרויקט היה גם איזה ניסיון לקחת חוויות מאוד אינטימיות של זיכרון, טראומה, כאב והתמודדות, ולנסות דרך המקום האישי הזה להבין את המרחב הגיאופוליטי. את צילומי הצלקות העמדתי בכל מיני מקומות במרחב הציבורי, באזורי גבול, בגדה, במזרח ירושלים. בשנים האחרונות אני גם פועל במעגלים אקטיביסטיים, ממזג בין אומנות לאקטיביזם", מסביר יקותיאל.

Know hope - אדם יקותיאל מתוך הסרט (צילום: פרטי)

בסרט אתה גם מתייחס למה שקורה כיום בעזה.

"את הצילומים של הסרט סיימנו לא הרבה אחרי 7 באוקטובר, כך שהרבה מהפעילות שלי אחרי כן לא נכנסה לסרט. אני מתייחס לשינוי המוסרי שרוב החברה הישראלית עברה, לדה-הומניזציה כלפי הפלסטינים, לתמיכה בגלוי או בשתיקה בהרג המוני של אנשים בעזה ולטיהור האתני שאנחנו מבצעים. פעמים רבות העבודות שלי מאירות על הדברים האלה ומנסות להבין אילו שינויים פסיכולוגיים אנחנו כחברה עוברים כתוצאה מהשתתפות בהם".

והורים שכן יכזיבם / וישנוע מאחורי הקלעים, בניגוד אווירי וטוב שאין עכשיו
ב-7 באוקטובר.

"זה נורא מה שקרה ב-7 באוקטובר. אבל זה לא נותן לגיטימציה למסע נקמה
שהרג מעל 50 אלף בני אדם ומרעיב 2.2 מיליון איש".

אמנות

"בגלריה יש חופש מוחלט": אמן הרחוב Know Hope נכנס אל המוזיאונים

אדם יקותיאלי על רקע עבודותיו בגלריה גורדון בתל אביב צילום: מגד גוזני

אחרי שנים של עבודה במחתרת ותחת פסבדונים, אדם יקותיאלי ממשיך את תהליך ההתמסדות. "המעבר היה אורגני", הוא מספר עם פתיחת תערוכתו החדשה, ומסביר למה חשוב לו ליצור עבודות פוליטיות ממקום רגשי

[נעמה ריבה](#) [לעקוב](#)

18 בפברואר 2019

באוקטובר האחרון נערך בירושלים פסטיבל אמנות רחוב בשם "הקירות". בין העבודות שצוירו על קירות בניינים נטושים ומוזנחים בשכונת תלפיות, אמן הרחוב הישראלי-אמריקאי אדם יקותיאלי (המוכר בשם Know Hope) צייר עבודת רחוב קרוב לגבול עם שכונת בית צפאפא. העבודה היא לא ממש ציור, אלא יותר סימון. עבודה ששונה מאוד משאר העבודות הצבעוניות והשמחות בפרויקט.

יקותיאלי "התלבש" על בניין ששימש בעבר כטחנת קמח ובמהלך מלחמת העצמאות נשרף וחורר בכדורים. העבודה ממספרת את החורים שהותירו הקליעים במבנה, מ-1 עד 246. לצד המספרים הוא צבע חלק מהקיר המרופט בלבן ועליו רשם אוסף משפטים, כאשר כל

מספר משויך לחור קליע. המשפטים, כמו בהרבה מקרים אצל יקותיאלי, לא בהכרח קשורים אחד לשני ולא בהכרח בעלי משמעות. בין המשפטים הכתובים באנגלית בלבד: The earth is not flat, Our scars aligned, Born into debt, What we said.

העבודה ממספרת את החורים שהותירו הקליעים במבנה, מ-1 עד 246. לצד המספרים הוא צבע חלק מהקיר המרופט בלבן ועליו רשם אוסף משפטים, כאשר כל מספר משויך לחור קליע

עבודתו של יקותיאלי על טחנת הקמח בתלפיות צילום: צילום : תמוז רחמן

עבודת הרחוב הזו, שעדיין מוצגת בתלפיות, מסמלת תהליך שעבר האמן בשנים האחרונות, מאנונימיות ומעבודה במחתרת לעבודה גלויה. מעבודות לא חוקיות לעבודות מוזמנות. יקותיאלי הוא אחד מאמני הרחוב הישראלים הראשונים שעשו את המעבר הזה, ובשבוע שעבר נפתחה בגלריה גורדון בתל אביב עוד תערוכה שלו, "פתולוגיה של תקווה". רוב אמני הרחוב הישראליים טרם נכנסו לגלריות או למוזיאונים. גם כשהם נכנסים הם לא בהכרח משנים את הפרקטיקה.

יקותיאלי חשף את שמו. "עשיתי את זה כי אני עובד עם אנשים, וביקשתי מהם לשתף אותי בפרטים אישיים, ולכן הגיוני שגם שמי יהיה גלוי", הוא מסביר. "כשהייתי אנונימי 80% מהתוכן בכתבות עלי עסקו באנונימיות ובעבודות רחוב ואני לא עושה רק את זה".

The Weight of an Empty Space, 2012. אחת הדמויות הכי מזוהות עם יקותיאלי, אותה לא צייר שלוש

שנים צילום: Know hope

בתערוכה בגלריה גורדון, שתינעל ב-11 במאוס, תלויה עבודה בשם "246 הטבעות". עבודה זו היא החוט המקשר הבולט ביותר בין הרחוב לגלריה. בעבודה, הקטנה משמעותית מזו הנמצאת על קיר טחנת הקמח בתלפיות, צייר יקותיאלי 246 נקודות שחורות אקראיות שנראות כמו נקודות חן סרטניות על מלבן לבן, והן מונחות על קו דק של נקודות שמזכיר את הגבול המערבי של ישראל עם הים התיכון. זה

אינו מקרי. יקותיאל, בן 32, לא התגייס לצבא מסיבות מצפוניות והעשייה שלו מתייחסת בין היתר להיבטים פוליטיים.

הצלחת לעשות עבודה פוליטית מוזמנת ועוד בירושלים. איך זה קורה?

"עבודות מוזמנות משנות מאוד את איך שהדברים מתרחשים. הדינמיקה של הוצאת העבודה לפועל היא שונה. היא מתוכננת יותר. לא נתקלתי בבעיות עם מזמין העבודה. לתכנון מראש יש גם צדדים חיוביים. עבודה כמו שיש בירושלים, לא ניתן לעשות אותה בלי אישור. היא דורשת הפקה ונעזרתי במנוף. אני לא חושב שהמזמין משפיע על האיכות של העבודה או על המסרים שלה".

We Share These Things, 2019. "גשם יורד על כולם וכולם נרטבים. הוא מסמל שותפות גורל", מסבירה חוקרת האמנות יעל שפירא צילום: תמוז רחמן

Interdependent-I In Its Shape, שתיהן מ-2019. אינדקס של רישומים ושרידים צילום: מגד גוזני

העבודה בירושלים היא אחת מעבודות הרחוב הגדולות היחידות שיצר בשנים האחרונות, בין היתר בגלל מגבלות פיזיות שהוא מעדיף לא להרחיב עליהן את הדיבור. גם את אחת הדמויות שמזוהות אתו — דמות כפופה ושדופה, שהלב שלה משנה את מיקומו מדמות לדמות — לא צייר כשלוש שנים, עד שבדצמבר האחרון הוא צייר אותה שוב ברחוב הרכבת בתל אביב. "בשנים האחרונות יותר מעניין אותי לייצר פרויקטים שיש בהם אינטימיות. אני כן עושה עבודות פוליטיות וחברתיות, אבל אני מנסה לגשת אליהן ממקום יותר רגשי ואנושי".

בין הפרויקטים שיצר בשנים האחרונות נכלל גם PARALLES שצולם בליון שבצרפת והורכב משני שלבים. בשלב הראשון האמן יצר התערבות ברחוב בדמות שרטוט קו גבול לבן, שמשני צדדיו הציג אמירות סותרות כמו What we believe / What we know. בהמשך, הוא הציג במוזיאון MAC Lyon לצד תצלום של שתי האמירות תצלום נוסף שמציג פרשנות לאמירות. למשל, צילום של בעלי חיים שמובלים לשחיטה לצד האמירות שלעיל. לצד תצלום של האמירות / Our side Their side, הוצג תצלום של גדר ההפרדה. ברחבי העיר נאשוויל

שבארה"ב הוא תלה ציטוטים מדיאלוג שלו עם אסירים מבית כלא בעיר: "אבל אני מאמין" ו"אנחנו הגענו להבנה".

אילו פרויקטים נוספים אתה מתכנן בקרוב?

"אני עובד על פרויקט שייקרא 'האטלס האנושי'. אני מתעד צלקות של אנשים מכל מיני סוגים. אני אוסף את התצלומים של הצלקות ומתכנן לייצר מפה מחודשת של האזור שבו אנחנו חיים. התוצאה תהיה מבוססת על הטופוגרפיה של פלסטין וישראל והיא מתחברת לאנלוגיה של גבול וצלקת. ההתייחסות פוליטית, אבל התוכן אנושי. יהיו בפרויקט ישראלים ופלסטינים מהגדה. מעזה זה יותר מסובך. השאיפה שהפרויקט יורכב מ-150-200 משתתפים".

"בשנים האחרונות יותר מעניין אותי לייצר פרויקטים שיש בהם אינטימיות. אני כן עושה עבודות פוליטיות וחברתיות, אבל אני מנסה לגשת אליהן ממקום אנושי יותר"

אדם יקותיאלי בגלריה. "לתכנון מראש יש גם צדדים חיוביים" צילום: מגד גוזני

ידיים כרותות

בתערוכה משתמש יקותיאלי בדימויים בהם השתמש ברחוב, למשל ידיים עדינות משולבות שכעת מוצגות בין היתר כפסל של ידיים משולבות קטועות, על החלק הקטוע מסומנות נקודות אדומות. גזעי העצים הקטועים שהופיעו בתערוכות קודמות נהפכים לחלק מאסמבלז' משותף עם ציורי ידיים.

יעל שפירא, חוקרת אמנות אורבנית, מסבירה כי "העץ הכרות אצל יקותיאלי הוא סמל לסביבה הכרותה. את אותם עיגולים אדומים שעל גדמי העצים בתערוכה, ניתן לראות גם על גדמי הזרועות והידיים, בבחינת אנלוגיה לקשר שלנו לסביבה שאנו חיים בה".

עוד מוטיב שחוזר בעבודותיו הוא ציפורים. בשתי יצירות עורם יקותיאלי בתיבת זכוכית מצבור ציפורי גבס לבנות שמזכירות את "ציפור הנפש".

החלק העליון של התיבה ריק ויש בו רק ציפור אחת ולצדה לוח פליז עם משפטים, כשהשילוב בין השניים — הציפור והלוח — יוצרים נוכחות של מוצג מוזיאלי. לצד התיבות הניח תיבת זכוכית ובה כנפיים שבורות.

אלמנט נוסף שחוזר בעבודותיו הוא טיפות. בחלק גבוה בחלל הגלריה תלויה עבודה גדולה שמורכבת מריבועי עץ שנצבעו בגוני כחול ועליה צוירו ציפורים שמרחוק מזכירות עלים בגוני בז' וחום ומהן זולגות טיפות/דמעות. הטיפות מופיעות גם בעבודה נוספת — We Share These Things, שבה מצוירות ציפורים בקו מתאר ומהן זולגות טיפות. שפירא מסבירה כי "הטיפות ביצירתו של יקותיאלי הן סמל לנסיבות. גשם יורד על כולם וכולם נרטבים. הוא קולקטיבי. מסמל שותפות גורל". היא מוסיפה כי "לצבע הכחול, שהוא מאוד נוכח באמנות של יקותיאלי וגם בתערוכה הזו, נקשרה משמעות של עצב, כמו גם למלה Blue".

בבואה, 2019. סמל לסביבה כרוטה צילום: מנד גוזני

"כשאני כותב טקסט ברחוב, זה אלמנט שהוא חלק מהסצנה הכללית. אני משתלב במקום שאני לא לבד בו. בגלריה זה רק אני וזה משפיע על העבודות"

עוד מוטיב מעניין ביצירתו הוא גדרות ומפות. בעבודה This Region מוצגת מפה של ישראל שנאחזת בחוט, ועבודה מעניינת נוספת, Interdependent (תלות הדדית), מורכבת מחלקי גדר שיוצרים יחד מעין מפות של ישראל. יקותיאלי אומר שהעבודות בגלריה וברחוב הן שונות, אך בעלות איקונוגרפיה דומה. "עשיתי הפרדה בין הפרויקטים החברתיים יותר לפרויקטים האיקונוגרפיים, אלו שמוצגים בגלריה. בראש שלי זה היה כמו שני תהליכים שעוסקים באותם תכנים ומונעים מאותה אג'נדה, אבל מייצרים בסוף עבודות שונות מבחינת תצוגה. בתערוכה ניסיתי לבנות סוג של ארכיון או אינדקס של רישומים ושרידים, וכל אלמנט ממוספר ולכל מספר יש משפט שהוא מין פרגמנט שמתכתב אתו וניתן לפרשנות. יש כאן נרטיב פתוח".

My Allegiance is Often Misinterpreted, 2019. "יותר מעניין אותי לייצר פרויקטים שיש בהם

אינטימיות" צילום: תמוז רחמן

"246 הטבעות", 2019. כמו נקודות חן סרטניות על מלבן לבן צילום: תמוז רחמן

אילו עקרונות אתה מביא מהרחוב לגלריה?

"מבחינתי שני המרחבים מאפשרים דברים שונים ובשניהם כרוך תהליך יצירה שהוא שונה. גלריה מאפשרת עבודה שקטה יותר. ברחוב העבודה היא חלק ממקום דינמי משתנה. כשאני כותב טקסט ברחוב, זה ברור לי שזה עוד אלמנט שהוא חלק מהסצינה הכללית. אני משתלב במקום שאני לא לבד בו. בגלריה זה רק אני ויש לזה השפעה על העבודות".

פרט מתוך "פתולוגיה של תקווה", 2019. נוכחות של מוצג מוזיאלי צילום: תמוז רחמן

לא מוזר לך לשים את העבודות במסגרת?

"בגלריה יש חופש אמנותי מוחלט. למשל חלק בתערוכה שמורכב מרישומים קטנים של ידיים. לא היה אכפת לי שהם לא יימכרו אם לא נמצא להם פתרון מכירה (בסוף הוחלט שהרישומים יימכרו בקבוצות; נ"ר). תהליך המעבר מהקיר למסגרת היה באופן אורגני, זה לא היה חלק מאסטרטגיה. אמנות צריכה להיות דבר עצמאי וחופשי. היא לא בהכרח חייבת להיות תלויה בגוף חיצוני. עם זאת, יש לוגיסטיקה והפקה ועלויות".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

"Until the lions have their own historians, the history of the hunt will always glorify the hunter." — Chinua Achebe

BLOG: A CYCLIST TRANSFORMS STREET MARKINGS INTO WORKS OF ART.

 SAMI WAKIM

SEBAS VELASCO UNVEILS A MURAL IN MANTOVA, ITALY

 ANN TARDIF

In the heart of **Aberdeen**, an evocative installation titled “A Silent Demonstration” by the artist **Know Hope**, also known as Addam Yekutieli, offers a profound commentary on the state of the world today. This piece, curated by **Nuart Aberdeen**, serves as a poignant reflection of our collective disillusionment and a beacon of hope amidst pervasive darkness.

Photo by Clarke Joss Photography

Yekutieli's work is a reaction to the growing disillusionment he feels, spurred by the violence and societal desensitization that have become alarmingly normalized over recent months. His piece speaks to the horrors that unfold under our watch, the moral erosion that allows manipulation and propaganda to flourish, and the silence that facilitates the actions of war criminals and fundamentalists. This silence, he argues, fills voids that threaten our future and allows the insidious advance of fascism to go unchecked.

Faced with an abyss that seems to deepen and widen daily, Yekutieli expresses a sense of futility in writing and making art. However, this perceived futility is precisely what propelled him to engage with the local community in Aberdeen, turning their experiences of disillusionment and hope into the central theme of his installation. He collected stories from Aberdonians that touched on a wide

array of human experiences—from feelings of social inadequacy and the significance of family, to historical struggles such as The Troubles in Northern Ireland and the anti-Apartheid movement in South Africa.

Photo by [Brian Tallman](#)

Photo by [Brian Tallman](#)

These personal narratives were transformed into large banners, creating a tapestry of voices that collectively form a broken poem. This poem, infused with tones of despair interspersed with glimmers of hope, captures the complexity of the human experience. It serves as a reminder that even in periods of severe injustice, history has shown that there are always pathways to a better future.

Photo by [Hannah Judah](#)

In Yekutieli's vision, it is crucial to maintain and cultivate a persistent belief in the possibility of another, better world, despite the oppressive reality that can make such optimism seem naive. This belief is not just a passive hope but a call to action—to fight for this better world with every fiber of our being.

"A Silent Demonstration" is, in essence, a protest. Unlike the loud cries of demonstrations that often fall on deaf ears, this installation is a form of silent protest. It stems from disillusionment but is deeply rooted in hope. The installation, displayed on an abandoned building, resembles white flags—symbols of a shared plea for peace and a better future. It is a silent yet powerful demonstration, embodying the resilience and determination to envision and strive for a world that transcends the injustices of the present.

Photo by [Brian Tallman](#)

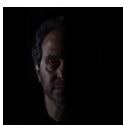
 Aberdeen,Aberdeen Inspired,Addam Yekutieli,Know Hope,Nuart Aberdeen,NuArt Festival,Scotland

PREVIOUS

BAHIA SHEHAB'S MURAL IN ABERDEEN SERVES AS A TESTAMENT TO FREEDOM AND DIGNITY

NEXT

CBLOXX'S MURAL IN ABERDEEN: A TRIBUTE TO SCOTLAND'S PICTISH HERITAGE

ABOUT THE AUTHOR

SAMI WAKIM

Sami is the founder and editor of Street Art United States, an online community that supports street artists. Sami often focuses on projects that have a strong message related to relevant issues such as injustice, poverty and racism. Sami has organized several legal street art murals in the Boston area and has hosted local

דוקאביב 2025

Know Hope הוא אחד היוצרים המעניינים בישראל, אבל הסרט עליו מפוספס

אמן הרחוב אדם יקותיאלי הוא יוצר פוליטי מורכב, אבל היה עדיף אם הסרט
יתרחק מעט מנקודת מבטו

לעקוב

שני ליטמן

28 במאי 2025

Know Hope

במאי/ת: עומר שמיר

שנה: 2025

ז'אנר: תעודה

ארץ: ארצות הברית/ ישראל

דקות: 74

סרטים חדשים

תעודה

סרטים ישראלים

אמן הרחוב אדם יקותיאלי, שמכנה את עצמו Know Hope הוא אחד
היוצרים המעניינים והפוליטיים הפועלים כיום בישראל. הוא החל את
דרכו כאמן גרפיטי ועל כן שמר על אנונימיות במשך כמה שנים, אבל
עם הזמן צבר מוניטין והכרה וכיום הוא פועל בגלוי ואף מציג במוסדות
אמנות מוכרים ולגיטימיים. סימן ההיכר שלו הוא הדמויות הדקות
וארוכות הרגליים שהוא מצייר, שראשן תמיד מכוסה וכמו מנסה
להיעלם בתוך גופן, ועל פניהן נסוכה ארשת של כאב.

את הסרט על Know Hope שמשתתף בתחרות הישראלית בפסטיבל
דוקאביב, שנקרא "נואו הופ — המופשט והאמיתי מאוד" יצר עומר

שמיר, שהכיר אותו כשהיה אסיסטנט שלו לפני יותר מעשר שנים, ומאז מתעד אותו.

עומר שמיר מאפשר ליקוטיאלי להיות זה שגם כותב וקורא את הקריינות שמלווה את הסרט, מה שהופך אותו במידה רבה לסרט שהאמן עשה על עצמו

בסרט יקוטיאלי מספר על ילדותו בקליפורניה, שבה נולד לאמן ישראלי ואמנית יפנית שנפגשו בזמן לימודיהם ועל המעבר הטראומטי שלו כילד לישראל, שבה התקשה למצוא את עצמו מבחינה חברתית. בהדרגה נחשף גם מצבו הבריאותי הקשה, של מחלה אוטואימונית שממנה הוא סובל וגורמת לו לדלקות מפרקים קשות וכרוניות, מה שמבהיר שהדמויות הארוכות והמסתוריות שהוא מצייר הן בעצם סוג של דיוקנאות עצמיים ומכמירי לב.

יקוטיאלי לא רק רגיש מבחינה פיזית, אלא גם ניחן בנפש רגישה מאוד לעוולות הכיבוש הישראלי בשטחים, וכמובן גם למלחמת הנקמה המחרידה והמיותרת בעזה ולהפקרת החטופים. בסרט הוא מתאר כיצד עבר בהדרגה משימוש בדימויים בעבודות שלו, לשימוש במילים, שבשילוב עם הרקע עליו הן נכתבות אמורות לייצר אמירות על המצב הישראלי. זהו תהליך מעניין שעובר אמן בעל מודעות ומצפון, שהמציאות דוחפת אותו מן הדימויים המופשטים, שהולכים ומאבדים מבחינתו את כוחם, אל הקונקרטי והישיר.

בניגוד למה שחש האמן עצמו, דווקא הדימויים שלו נוקבים ומותירים רושם עז הרבה יותר מאשר הטקסטים, שיש בהם נאיביות חמקמקה. בכל מקרה, הפתיחה והפענוח של הטקסטים הללו לא נמצאים בסרט, מה שיכול היה להסיר את פני השטח הלא ברורים שלהם וליצור דיון מעניין על האופן שבו האמן רואה את המציאות ומגיב עליה, ומה הוא מבקש להשיג באמצעות כך.

שמיר מגיע אל התיעוד הזה מעמדה לא מספיק תובענית כלפי מושא הסרט שלו. אין ספק שהוא חש

כלפיו הערכה רבה, וקשה גם שלא להיות אמפתיים ליקותיאל, אבל זה לא מספיק

שמיר מצהיר בזמן הסרט שלו על ניסיונו לאמץ את נקודת המבט של נואו הופ ולנסות לראות את הדברים כמוהו. האמן מציע שאולי הדבר הנכון יותר הוא להגדיר את זה כשילוב של פרספקטיבות שיוצר תמונה שלישית, חדשה. כך או כך, שמיר מגיע אל התיעוד הזה מעמדה לא מספיק תובענית כלפי מושא הסרט שלו. אין ספק שהוא חש כלפיו הערכה רבה, וקשה גם שלא להיות אמפתיים ליקותיאל, גם בזכות כשרונו הגדול והמפעים וגם בזכות האישיות שלו שמזדהרת מתוך הסרט כרגישה ובעלת לב רחב במיוחד. אבל זה לא מספיק בשביל ליצור סרט מעניין על אמן עם רבדים ועומקים.

שמיר מאפשר ליקותיאל להיות זה שגם כותב וקורא את הקריינות שמלווה את הסרט, מה שהופך אותו במידה רבה לסרט שהאמן עשה על עצמו. במקרה הזה, חסרה מאוד נקודת מבט חיצונית שתאתגר ותאיר גם דברים שהאמן אולי אינו מודע אליהם, או מעדיף שלא לומר. התחושה הכללית שמתקבלת בזמן הצפייה היא של סרט קצת מפוספס על אמן מרתק, סרט שמרוב רצון לעשות את הדבר הנכון ולכבד עד אין קץ את הגיבור שלו, נותר מעט שטחי ובנאלי. אילו הבמאי היה לוקח לעצמו יותר מקום ומבט יותר אסרטיבי, ישנה סבירות גבוהה שהיתה מתקבלת תוצאה עם יותר אופי ועניין.

Know Hope. במאי: עומר שמיר. 74 דקות

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

Creating Powerful Art Through Conversations With Death Row Inmates

ALLISON SANCHEZ
CONTRIBUTING WRITER

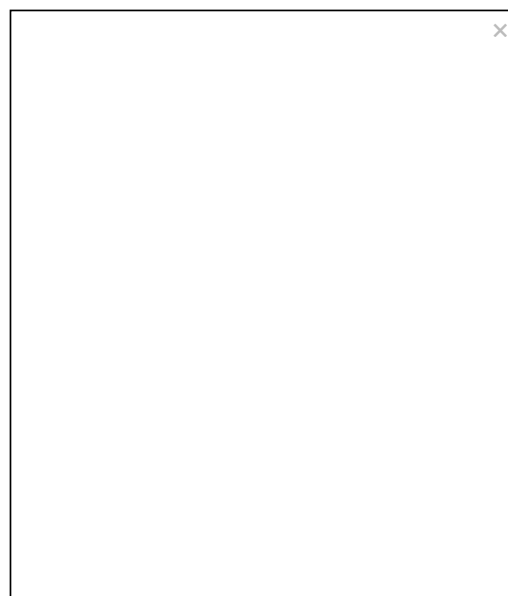

JANUARY 30, 2017

Addam Yekutieli (AKA Know Hope) works to create discussion amongst people who wouldn't normally be able to have an objective conversation together. By stripping down language and ideas and putting them into the public sphere, he hopes to take away our preconceived notions of people and politics and cut to the emotional core of issues.

His projects all feature a human element, and whether he's writing to an inmate in Nashville or hand tattooing a volunteer with meaningful words, he wants to connect with people on a deep, emotional level. And he wants his art to change, evolve, and grow with every person who interacts with it.

I spoke to Addam on the phone and we discussed his various projects, including his work with death row inmates in Nashville. That project brings inmates' words anonymously to the population at large, and allows citizens to connect emotionally with a group of the population that they normally wouldn't have the opportunity to hear from.

It's a powerful piece of work, and one that I really looked forward to discussing with Addam at length.

ADVERTISEMENT

Why did you begin doing art in public spaces?

I've been making art my whole life. But I went through this paradigm shift once I had discovered taking art and placing it in a public space. It really changed the way that I perceived the creative process. What I could do with art that I was making, what type of dialogue and conversation I could create. And that again, really changed the way that I kind of perceived this tool.

Working in a public space really allows for a broader conversation. For your art to be part of a larger, more collective reality. And to interact with the surroundings and the people living in those surroundings in a more intimate and direct way. Kind of becoming part of the broader texture of the city.

What projects you're working on?

There are three kind of main projects I've been working on for the last few years. One is (called) Vicariously Speaking.

Yes! I'm super interested in that project. Can you tell me more about it?

Basically, what I've been doing in that project is corresponding with inmates that are currently on death row in a Nashville prison. They're all hand-written letters. The correspondences ... I don't do any prior research about who the people that I'm corresponding with are or what their backgrounds are. I really wanted to start it from a neutral standing point.

What do you talk about?

The topics really range. There's no specific agenda to the content, because the topics really range from the personal to the political to the philosophical. You know, it really varies, depending on who I'm corresponding with.

ADVERTISEMENT

Then next stage of the project is to take phrases or fragments of sentences out of their letters. And place them in a public space. Once they're out of their original context, they become pretty much devoid of their original intent or meaning. And that allows it to take a more universal form. And once they're placed in public space, they're interacting with society in a way,

and there's a certain presence of theirs — that is placed in prominent places around the city.

The initial run was a series of billboards that we did in Nashville this past June. It was amazing to see how people really related to these phrases and found personal meaning with phrases taken out of context. Whereas I believe that if they would know where the origin of the phrases were, they might not be able to connect to it in the same way. There are a lot of different ... The whole topic of death row and capital punishment and prison system in America's a very complex and loaded issue.

Going into this project, did you have an idea of how you felt about the death penalty? Did you have a strong opinion?

I had my moral, kind of, conscience. But it wasn't something that I focused on in my work beforehand. But since then it obviously is something that has entered the forefront of my practice and my outlook. For me, it is about allowing for a kind of a political or social discussion or discourse to take place from an emotional standing point. Generally, my work ... I try to perceive different political situations or images as emotional mechanisms because I feel that that broadens the discussion and also makes it much more accessible. I think that kind of bypasses certain potholes that exist in these types of conversations that are usually based on, kind of like polemics that either is about preaching to the choir or creating antagonism. I think a lot of people say, "Oh I'm not a political person. I don't know that much about the current topics," but I think that everyone knows what it feels like to be jealous, to feel disillusioned, or to feel heartbroken. I think that these situations are very similar to these larger and more complicated issues. I think that in my work I always try to kind of speak through situations like that and then address these larger, more complex issues.

**Can you tell me some specifics about the letters?
Has there been a letter or phrase that has really
emotionally affected you?**

One thing that comes to mind, one of the sentences that I selected was ... or a fragment of a sentence was “falter in my struggle.”

Yeah, that’s really powerful.

For me, when I was asking people on the street what they thought of it, or what the first associations and conversations were, someone said that, “Everyone has their ups and downs, and kind of strife in their personal lives, but it’s always important to remember that it passes and to remember to be forgiving towards yourself.”

ADVERTISEMENT

I think for me, knowing where the original sentence came from and who said it gave a very powerful layer to how that sentence can be perceived. The original sentence was, “I will never falter in my struggle to better myself.” This is written by an inmate that has been on death row for close to thirty years. These are people that have gone ... Some of them have gone through very significant transformations. It raises a lot of moral questions, and questions about forgiveness.

That person was put on death row in his twenties and now he is in his fifties. It raises questions about who is going to be executed, the twenty year old that allegedly committed the crime, or the transformed fifty year old. I think that for me, it's less about conveying a specific agenda or certain message, but more observing the emotional intricacies of these issues. Just that sentence, "falter in my struggle," could make a person identify and connect in a very deep and personal place, and then, for me, knowing where it originated, was a very powerful moment to witness.

Have you found out what the inmates did that put them in prison and does that change in anyway how you thought of them? Originally corresponding without knowing?

Actually none of them, until now, have written about that. My first letter was kind of an open letter. Obviously each letter from that point on was written individually to each person. The first letter, because I didn't know anything about any of the people... I was talking about how it's strange to start a correspondence with someone that you know nothing about ...On both ends, both them me and me them. I was talking about how usually when you get to know someone, you start with this exposition of yourself ... kind of give your background. I told them that this is something that I want to try not to do. (I wanted) to start where we are now, whether it be physical or metaphorical, and we'll take it from there. I'm sure that ... I could also, with enough research, find out what each of these people are convicted for, but it's something that I feel would really hurt the integrity of the project.

Things aren't black and white. Things are very complicated. There are a lot of racial issues, a lot of mental health issues, a lot of negligence that takes place. A lot of the backgrounds that a lot of these

people come from are very difficult circumstances. It's very easy to get sucked into certain vicious cycles. Again, it's something that I am very respectful towards.

Do you plan on meeting the inmates in person? Are you planning a trip to Nashville at some point?

I hope to. I hope to at some point.

Your art is so dependent on people interacting with your words and with your creations. Can you talk a little bit about that? And specifically, your projects that involve people tattooing phrases themselves?

Yeah. Well for me, you know, for the past ... I guess over ten years, I've been developing this iconography that I've been using in my work. Kind of like a visual language, that was created to allow that dialogue, and allow that conversation.

ADVERTISEMENT

By using reoccurring images, it allowed me to create a common language with the viewer. All the images and scenes that I depict in my work, they're based on real-life situations and human interactions that I see around me that I attempt to translate into a broader, more universal representation. After a while, I realized that what I was doing is creating this kind of

alternative universe that was very much associated with me, and my practice and my work. And I really believe that the strongest metaphors are all around us. And at any given time, that we're very much active participants in the creation of these metaphors.

And then I went back to using text in my pieces. My first outdoor pieces ever were all text-based. Then I transitioned into image-based work. I choose different locations and react to them, try to, in a way, personify them. And for me, the text itself is not the actual piece, but more the different situations that happened in the periphery of the piece. So, for example, I write "a minor refusal" on a wall, that's not the piece. But the piece is the older lady carrying grocery bags walking next to it, or the couple that walks by and hugs with that in the background. And because it has a public space, there are endless images like that that are created constantly.

How do you get pictures of people? Do you hang out there and watch people interact with the piece, and walk by?

Yeah. So for me, none of the pieces or the photographs of the pieces are staged. It really is about releasing control of the exclusive ownership of the image. And of about suggesting an image as opposed to illustrating one. And a lot of it I think is just kind of knowing that even if I'm not there to capture it, there are, you know, people that are seeing these pieces, whether they're not, you know, necessarily perceiving them as artworks. For me, it is kind of about humbling the artwork and becoming part of a larger dynamic.

So there's kind of a million stories going on that you never see.

ADVERTISEMENT

Yeah, And you know, that kind of led me into the type of work that I've been doing for the past few years. So the Truth and Method Project is where I take these phrases from my outdoor work and I tattoo them onto people. I put out these open calls, so the people that participate aren't people that I know beforehand, or aren't from my social circles. So we'll be essentially be meeting each other for the first time through this kind of encounter. And then, we speak a little. They get to kind of ... I get to know them, to understand who they are, they understand who I am, and where I'm coming from with this project.

Then I tattoo a phrase from my outdoor work onto them. I tattoo them all myself, because I think that is a kind of very intimate exchange that takes place.

Wow. So these are permanent tattoos?

Yeah, these are real tattoos. And for me, it is really about taking this text and transferring it onto people, and allowing it to be incorporated into their personal narratives. And later on, documentation takes place, where I document them in their daily lives, and through their different perceptions and understandings of the phrase. And they completely, again, create a new ownership over it. It distances me from being like the exclusive author of the image. And

for me, it's a lot about just kind of intimate exchange that continues afterwards. It's a very long-term project, so the documentation continues.

What else are you working on now?

What I'm doing now is working on a big show that opens in April in London. For that exhibition I'm working on a project that also uses letters as a starting point. Letters that are written by Israelis and Palestinians from all different backgrounds, as eclectic as possible. All different walks of life, whether it be religious, secular, left-wing, right-wing, settlers, military refusers ... and again different people from other religions and secular backgrounds in the Palestinian community ... activists. I'm trying to make the letters represent as broad of a demographic as possible. What I'm doing in this project is creating a replica of the segregation wall in the gallery, and again taking phrases from the letters and scratching them onto the wall. By taking these phrases out of their original context, it'll be hard to differentiate and to understand or distinguish who wrote which text and what their original intentions were. Each fragment of the wall will have roots, like roots of a tree, sticking out of it.

ADVERTISEMENT

The project intends to examine the issues of belonging, of nativity, of homeland, again through a very philosophical and emotional standing point. The Israeli-Palestinian conflict is a very complicated, very real issue.

It seems like in a lot of ways, in several of your projects, you're creating dialogue between people who would never speak to each other.

I think that is a large part of what I try to do. I think that once things are kind of taken out of their loaded context, it allows a birds eye view of a certain situation ... and again allows this intuitive understanding. For me, it's about attempting to break them down and allowing people to recognize the humanity in others without being perverted by preconceived notions.

You can follow Addam's work at his website or on Instagram.

TOPICS: #ART, #THE POWER OF ACTIVISM

TAGS: ART, STREET ART, THE POWER OF ACTIVISM

TRAVEL GUIDES

אסיר של אמונת

הרהורים ומחשבות של אסירים נידונים למוות עומדים במרכז עבודתו האחרונה של אדם יקותיאל, אחד מאמני הרחוב הבולטים בעולם, הידוע בכינוי Know Hope: "תמיד עסקתי בזמניות, אבל פה זו לא מטפורה, זה הדבר עצמו"

ענת ברזילי 31.08.16 08:34

התכתבות עם עשרה אסירים נידונים למוות בבתי כלא בנאשוויל, טנסי, ארה"ב, עומדת במרכז עבודתו האחרונה של אדם יקותיאל, מאמני הרחוב הבולטים בעולם, הידוע בכינוי Know Hope.

בראיון ל"כלכליסט", שבו הוא חושף לראשונה בתקשורת הישראלית את דמותו האמיתית, יקותיאל מספר מה עומד מאחורי שלטי החוצות ברחבי נאשוויל הנושאים משפטים קצרים כגון Falter in my struggle (הותשתי במאבקי), Their way of thinking (דרך החשיבה שלהם) ו-I will always resist (תמיד אתנגד). תערוכת החוצות, ששמה Vicariously Speaking, או בתרגום חופשי "לדבר באמצעות שליח", עלתה ביוני ויורדת היום. המשפטים, שלקוחים מתוך מכתבי האסירים, כתובים בכתב ידו המזוהה של יקותיאל, וקוראים לאנשים לעצור לרגע ולחשוב, כאנטיזה לפרסום, עמדה שאמונת יכולה לעתים להכיל.

לא מקדם אג'נדה

"רציתי שהאינטראקציה של הצופים עם העבודה תהיה כמה שיותר אובייקטיבית ולא תקדם שום אג'נדה, שאנשים יראו את הטקסטים האלה ויקשרו אותם לאסוציאציות ולמטענים אישיים שלהם", מספר יקותיאל (30), שמזוהה עם שפה ואיקונוגרפיה של דמויות עצובות ומלאות אהבה. הוא מציג באינטנסיביות בגלריות ומוזיאונים ברחבי העולם, וכל אותה העת פועל במרחב הציבורי ומיוצג על ידי ארבע גלריות: גורדון התל-אביבית, לזרידס בלונדון, Openspace בפריז ודיי קונצטגיידין שבקלן, גרמניה. הוא חי ויוצר בסטודיו שלו בתל אביב.

איך הגעת לפרויקט הזה?

"המנהלת האמנותית של מרכז האמונת אוז בנאשוויל, לוריין שנלינג, ביקרה בארץ והזמינה אותי לעשות ציור קיר על החזית של המרכז כדי ליצור דיאלוג עם השכנים מסביב. כששאלתי מיהם השכנים, ענתה: 'שלושה בתי כלא גדולים'. אז הצעתי לעשות עבודה אמיתית משותפת עם השכנים".

במכתב הראשון ששלח כתב יקותיאל: "זה משונה לכתוב למישהו שאתה לא יודע שום דבר עליו, במיוחד כשיש כוונה לנהל חלופת מכתבים, אז אפשר פשוט להתחיל מהרגע הזה".

בהמשך הוא כתב: "בדרך כלל נהוג להתחיל באקספוזיציה ארוכה של היסטוריית חיינו, בואו נתחיל מההווה והיתר ייפרס באופן אורגני בהמשך".

מערכת שבורה

האסירים ענו לו תשובות מרגשות. אחד האסירים, שכלוא 22 שנה, כתב שהוא מתמודד עם מוות במשפחה ותמיכת החברים מסייעת לו. הוא מעביר את הזמן במציאת דרכים לבנות מחדש מערכת שבורה בהתייחסו לבית הכלא, והוסיף שתמיד יתנגד לדרך החשיבה שלהם, כיוון שהוא מאמין ששינוי הוא אפשרי. לסיים הוא כותב שהוא נדהם שמישהו מבחוץ מביע דאגה. מכתב אחר קיבל יקותיאל מאסיר בן 55 שעובד בעבודות תחזוקה בכלא. העבודה עבורו היא מפלט מנטלי "כיוון שלהחליף צנרת נוזלת היא אותה עבודה בכל מקום". כך הוא מרגיש שחיי מתנהלים באופן נורמלי יחסית. הוא מספר במכתב על יוזמות אקטיביסטיות שהוא לוקח בהן חלק, כמו תוכנית שהוא מרצה בה מול בני נוער בסיכון, ומספר להם את סיפור חייו בתקווה שלא יעשו את הטעויות שהוא עשה. כמו כן הוא מציין בסוף המכתב שמערכת הכליאה בארצות הברית הפכה לתעשייה הפועלת עבור רווחים כלכליים, וזה בעייתי מאוד.

יקותיאל עונה לאסירים במכתבים כנים וישירים, ומשתף אותם בלבטיו ורעיונותיו הפילוסופיים והאמנותיים. "הסיבה שהתחלתי להשתמש בשם האמיתי שלי היא סוג הדברים שאני עושה עכשיו. אני עובד עם אנשים ומבקש מהם להיות

של חוצות של יקותיאל בנאשוויל. "הותשתי במאבק" צילום: אדם יקותיאל
פתוחים, לכן גם אני חייב לעשות את זה. זה שונה מאוד מהאלטר-אגו של Know Hope שמגיע עם מטען מסוים, זה להוריד את כל המחסומים והמגננות, ואני חושב שיש לזה השפעה גדולה יותר ושזה עובד".

יקותיאל חושב הרבה בזמן שהוא מדבר, מתלבט הרבה, מעלה טענה ומיד מביא טענת נגד, ובכל זאת העמדות שלו צלולות.

"אני רוצה להבין את הסיטואציה האנושית בתוך הנושא הטעון הזה ולא להיכנס לדין על צדק", מסביר יקותיאל. "אנשים הגיעו לכלא מכל מיני סיבות ונסיבות. חלק מהם כלואים כמעט 30 שנה, חלק צעירים יותר. הם מגיעים מרקעים שונים וקשים. אף אחד לא יודע מתי הוא יוצא להורג. זה מצב קיצוני מאוד. אני לא אומר שהכל נסלח. אני לא יודע מה הם עשו, אבל יש הרבה גזענות והרבה מחלות נפש שלא טופלו מעולם. המערכת שבורה ולאסירים עושים דה-הומניזציה".

מהיכן מגיעה המשיכה שלך לנידונים למוות?

"זה אף פעם לא היה נושא שידעתי שאני רוצה לעסוק בו. חשבתי על הנושאים האלה בעבר, התלבטתי לגביהם פילוסופית, ההזדמנות הגיעה, וזה נראה לי מעניין. לא עשיתי מחקר מקדים על האסירים, כדי שאהיה כמה שיותר ניטרלי ואהיה מסוגל להגיב רק למה שהם משתפים. בתוך כל הדבר הזה אני מנסה לעקוף את מלכודות השיח המוסרי-בירוקרטי-אידיאולוגי על האופן שבו המערכת פועלת, אז אני ממשיך לפעול ומקעקע אנשים". השלב הבא של הפרויקט הוא קעקוע המשפטים על אנשים שחיים מחוץ לבית הכלא בנאשוויל, כך הם ימשיכו להדהד וללוות את חיי היום-יום שמחוץ לכלא".

אתה רואה קשר בין אמונת למוות?

"תמיד עסקתי בזמניות, אבל פה זו לא מטפורה, זה הדבר עצמו. אנשים נמצאים בסיטואציה מאוד אמיתית ומאוד קיצונית, אז תמיד אני בודק את עצמי ואת המניעים שלי. קל מאוד לעבוד עם אנשים ובעצם רק לקחת מהם. ההתלבטות המוסרית ממשיכה כל הזמן".

משהו בביוגרפיה שלך הוביל אותך לחשיבה האמפתית הזאת?

"זו האידיאולוגיה שלי. המציאות מספקת כל כך הפוך מזה שהעבודות שלי הן אופוזיציה רגשית לדברים. "דווקא העובדה שהעולם פחות ופחות אמפתי היא סיבה להיות אמפתי. אם אתה לא מקדם אמפתיה, אתה חלק מחוסר האמפתיה. זה אולי מאוד פשטני אבל זה ככה".

אנשים באמת נענו לקול הקורא ששלחת. זה לא רעיון קיצוני מדי?

"האמת שהיתה היענות די גדולה וזה ממש הפתיע אותי. לא כתבתי את כל הפרטים בקול הקורא. "פרסמתי כרגיל בפייסבוק שאני מחפש אנשים שרוצים להתקעקע. ואנשים באמת רצו להתקעקע; יותר מזה: הם רצו לקחת חלק גדול יותר - להשמיע את קולם של אנשים שאין להם קול".

צילום: אדם יקותי'אלי

כיתוב חוצות "תמיד אתנגד"